

Mæstro Asinius Tasilo

Ez a művésznevem. Eredeti nevemet nem használom, túl sok vér tapad hozzá, és én nem szeretem a vérengzést. A Toroni Birodalomban kevesen maradnak életben ilyen mentalitással, de az Elendor kaszt tagjait nem ölheti meg csak úgy akárki. Igen, a császári család tagja vagyok, a császár közeli rokona. De ez ma már nem számít. Engem akkor is, és most is kizárólag a festészet érdekelt.

Amióta először ecset került a kezembe, rögtön tudtam, festőművész akarok lenni. Festettem falra, vászonra, szobrokra és kupolákra, festettem olajjal, akvarellal és különféle, egzotikus tájakról rendelt speciális növények nedveivel. Festettem tablókat, csendéletet, portét, és mindent, ami csak az eszembe jutott.

Családom eleinte nehezményezte e különös szenvedélyemet, és örültnek tartott. Később rájöttek, hogy el lehet adni a képeimet. Ez nekem nem mindig tetszett, én csak tökéletes képet vagyok hajlandó kiadni a kezemből, és műveim nagy része közel nem sikerül tökéletesre. Családom ennek ellenére nagy pénzeket kaszált gyarló, tökéletlen munkáimért is. Egy idő után kezdtem megunni a valóság másolását, és mélyebb, mögöttes gondolatokat is megjelenítettem képeimen. Rájöttem, ami a képen látszik, az szinte lényegtelen, a festmény által közvetített érzelmek, érzések és túlvilági sugallatok számítanak igazán. Családom azt kérdezte, miért nem festek inkább „normális” képeket, amelyeken látszik is valami, és miért csak absztrakt mértani alakzatokat vagy pacákat dobálok szét a vásznon. Néha kénytelen voltam kompromisszumokat kötni, de a nekem is tetsző képeket senki nem értékelte.

Toroni főnemeshez illő nevelést kaptam. Megismertem az udvari etikettet, megtanultam lovagolni és küzdeni is. A tőr kard, a toroni kékvérűek kedvelt fegyvere, nemigen jött be, túl sok időt kellett volna szentelnem e fegyver forgatásának. Ehelyett a láncos buzogányt választottam, az nem igényel komoly szellemi erőfeszítést, azzal csak ütni kell. Nem szívesen kerülök harcba, de az a véleményem, ha küzdeni kell, küzdjünk vadul, vehemensen. Tény, hogy nem forgatom teljesen tökéletesen, de ha egyszer buzogány kerül a kezembe, senki nincs biztonságban – beleérve saját magamat is. Úgy húsz csapásból eggyel általában vagy saját magamat találom el, vagy valaki olyat, akit nem is akartam bántani.

Gyermekkoromban senki nem akart velem játszani, felnőttként senki sem akart mellettem harcolni. A lovagok és a sárkánylovások közé nálam érdemesebbeket osztottak be. Engem a „Szottyogók”, egy legigázott ork boszorkánymester-nemzetség élére neveztek ki, háború esetén őket kellett volna vezetnem. (Ők általában az első sorokban harcoltak, és a nyílfogó dicső szerepét töltötték be.) Koszos és ostoba népség, bár van köztük néhány érzékeny lélek. Szerencsére nem tört ki háború, nem sokat kellett közösködnöm velük.

Egy nap a Boszorkányerődben voltunk audiencián egy nagybátyámmal, és akkor követtem el életem második legnagyobb hibáját. Az Erőd egy belső udvarán felpillantottam az égre, és az ott gomolygó fellegek közt pillantottam meg a Gomolykirályt. Engem nézett. El kellett volna fordítanom a tekintetemet, de ehelyett balga módon a Király szemébe néztem, és azóta sem tudok szabadulni a pillantásától. A Boszorkányerőd borzalmi zenés-táncos asszisz vígjáték voltak a Gomolykirály szemeihez képest. Később, otthon, a szobámban megpróbáltam lefesteni, hátha ezzel kiadhatom magamból e szörnyűséget.

Ez volt az életem legnagyobb hibája. Amint elkészült a kép, lerogytam a kimerültségtől, és azonnal elaludtam. Amint felébredtem, már tudtam, hogy el kell pusztítani, de a kép eltűnt, már nem volt sehol.

Nem tudom, ki vagy mi a Gomolykirály, de erősebb és hatalmasabb, mint bárki és bármi e világon, és az én festményemen keresztül Ynev földjére is kiterjesztette a befolyását. A Boszorkányerőd már az Övé, és a shuluri császári palotának is Ő az igazi ura. A kráni torony lakói is bizonyára a Király bábjai lettek egytől egyig. Az Ő ügynökei mindenütt megjelentek, mindent behálóztak, és – engem figyelnek. Éntőlem tart. Talán azért, mert én hoztam Ynevre. Talán azért, mert én el tudom úzni innen. Többször meg is próbált eltenni láb alól, de csak közvetett módon: egy korhadt lépcsőfok, egy lezuhanó virágcserep vagy egy skorpió az ágyamban. Néha megjelenik, és beszél hozzám. Hol böhöm monstrum, hol gigászi leviatán formájában szokott megjelenni előttem, de a legszörnyűbb az, amikor az én saját alakomat veszi fel. Figyelmeztettem családomat e veszélyre, de azt mondták, hülye vagyok.

Nem vagyok hülye. Sokan bolondnak, bugyutának tartanak, de ez nem igaz, pusztán másképpen, más módon gondolkozom, mint mások. Vagyok olyan okos, mint ők, sőt, több is vagyok. Én láttam a Gomolykirályt, ők csak felhőket bámulták. A Király felismeréséhez művészi érzék és absztrakciós képesség is szükséges lenne.

Megtanultam, hogyan kell orgyilkost küldeni családtagjainkra úgy, hogy közben ne sértsük meg őket, és ne vétsünk az udvari etikett ellen. Az Elendor kaszt tagjait kevesen ölhetik meg, de azok igen szorgosan végzik munkájukat. Soha nem értettem, miért akar mindenki császár lenni. Jómagam a festményeimmel foglalkoztam, senkit nem mérgeztem meg, és még orgyilkost sem béreltem fel. Egy nap énhozzám is eljött az orgyilkos, akkoriban én épp a kyrek partraszállásáról festettem egy tablóképet. Udvariasan köszöntöttem, ahogy illik. Megkérdeztem, hogy a Gomolykirály küldte-e hozzám. Az orgyilkos – ahogy illik, és szokás is – válaszolt, közölte, hogy a kuzinom küldte. Ezzel nagyon megnyugtatót, és ezt ki is fejeztem neki. Kérdezte, nem akarok-e védekezni vagy netalán menekülni, mire mondtam, hogy ez teljességgel felesleges volna, hiszen nem vagyok egy nagy harcász, és ő úgymint gyorsabb énnálam. Megkértem, hogy várja meg, amíg még befejeztem a kyr tábornok hajóját, hiszen nagy kár volna úgy meghalni, hogy csak félig kész a kép. Udvariasan végigülte azt a néhány órát, ami még hátravolt, utána jeleztem, hogy most ölhet, de úgy csapjon le, hogy vérem a megfelelő módon, a megfelelő helyre fröccsenjen a képen, imígyen befejezve a műalkotást. Mire ő azt mondta, hogy őt nem ezért fizetik, örültekkel nem ő foglalkozik, elnézést kért, majd távozott.

Pár nappal később rokonaim felajánlották, hogy utazzak el egy vidéki kastélyba, ahol sokat festhetek majd. A kastély valóban csodálatos volt, udvarias, fehér ruhás emberek vigyáztak rám, rendszeresen megvizsgáltak, hogy nem romlott-e meg az egészségem, és bár elvették szűrő és vágó eszközeimet, festéket és vásznat viszont adtak. Szomszédaim is voltak. Más festő sajnos nem lakott a kastélyban, de volt ott egy író, aki megismertetett az irodalom és a költészet szépségével, lakott ott egy több ezer éves ókyr tábornok, de volt pár teljesen bolond is, aki egész nap visított, hogy Orwella megátkozta. Békésen teltek napjaim, festettem egy csodás képet a tenger különféle természeteiről, míg egy nap ki nem szúrtam a Gomolykirály ügynökét a kastélyban. Engem figyelt, és tudtam, hogy ő azért

jött, hogy végezzen velem. Megpróbálta rávenni a fehér ruhás embereket, hogy vegyék el tőlem a festéket és a vásznat, attól majd „jobban leszek”.

Tudtam, hogy el kell hagynom a kastélyt. Éjnek évadján kilopóztam a szobámból, vittem az ecsetemet, és a palettámat, és odalopakodtam az egyik várfal tövébe. Átmászni reménytelen lett volna (meg tériszonyom is van), ezért – bízva a művészet mindenható erejében – ajtót festettem rá. Ez volt a legcsodálatosabb munkám, úgy éreztem, mintha egy isten (vagy inkább istennő) irányítaná az ecsetemet. Nekiduráltam magam, s átléptem az ajtón. Akkorát csattantam a falon, hogy majd elájultam. Hiába fest az ember tökéletes ajtót, egy falra festett ajtón nem lehet csak úgy átlépni.

Ennek ellenére, talán mégis sikerült. Ahogy feltápászkodtam, és megfordultam, két iszonyú ronda nőszemély állt előttem. Tudtam, hogy velük kell mennem. Elröpítettek magukkal, és bemutattak a Fátylas Hölgynek, aki befogadott. Adott nekem egy gyönyörű madártollat, azt mondta, a legszebb képeimet ezzel fessek majd. Nem tudni, percekig vagy évekig élveztem a vendégszeretetét, de életem legcsodálatosabb időszaka volt. Tharr véres hitét mindörökké elvettem (igazság szerint soha nem tudtam azonosulni vele), ezentúl csakis Dellának, a Művészetek Úrnőjének szolgája (ő úgy mondta, papja) vagyok. A többi istent ennek ellenére tisztetem, mindegyikőjüket egyformán (mert senkit sem szeretnék diszkriminálni), de én Della festőművésze lettem. Továbbra sem tudok sokat a Fátylas Hölgyről, nem értek a teológiájához, és nem tudok vallási szövegeket citálni. De annyit tudok, hogy szebbé kell tennem Ynevet, és a Fátylas Hölgy segít ebben.

Nem tudom, hány családtagom gyilkoltatta meg egymást időközben. Lehet, hogy mostanra én lennék a toroni császár, de remélem, ez senkinek nem jut az eszébe. Nekem küldetésem van. Szó sincs arról, hogy én akarnék Ynev legnagyobb festője lenni (ismerve saját munkáimat és más nagyokét is, tudom, hogy már régóta én vagyok a legnagyobb), nekem más a feladatom: Meg kell fékezni a Gomolykirályt.

Az Istennő komornái visszavittek Ynevre. Azt hittem, megint a kastélyba kerülök majd, de nem, egy egészen különös helyen találtam magamat...